

ע"פ 64049/12/16 - סובחי עיסא נגד ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

ע"פ 64049-12-16 עיסא נ' ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת תמר נסים שי
מערערים	סובחי עיסא
נגד	
משיבים	ועדה מקומית לתכנון מבוא העמקים

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטות אינעאם דחלה - שרקאוי ואפרת רבהון), בתיק ת"ב 1198-07-13, לפיו הורשע המערער בעבירת אי קיום צו בית משפט - עבירה לפי סעי' 210 לחוק התכנון והבניה התשכ"ה - 1965 (ולהלן: **חוק התכנון והבניה**), ובעבירת שימוש במקרקעין הטעון היתר, ללא היתר, עבירה לפי סעיפים 204 (א) ו- 208 לחוק התכנון והבניה. על המערער נגזרו העונשים הבאים: מאסר על תנאי למשך חודש, והתנאי הינו שלא יעבור עבירות על פי הסעיפים בהם הורשע במשך שנתיים מיום מתן גזר הדין, קנס בסך 40,000 ₪ שישולם ב- 50 תשלומים חודשיים, והתחייבות כספית על סך 10,000 להימנע בתוך שנתיים מלעבור עבירה על הסעיפים בהם הורשע.

2. הערעור הוגש על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

רקע דרוש, ההליך בפני בית המשפט קמא ופסק דינו

3. בגין ביצוע תוספת בניה למבנה קיים בשטח של כ- 230 מ"ר בשנת 1998, הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון תיק ת"פ(ב"ש) 2164/99 בעבירות של ביצוע עבודות ושימוש הטעונים היתר, ללא היתר, סעיפים 145(א); 204(א) ו- (ב); 208 לחוק התכנון והבניה. בגזר הדין מיום 21.1.2001, נגזרו על המערער קנס בסך של 10,000 ₪, חתימה על התחייבות כספית וכפל אגרה. כן חויב המערער להרוס את המבנה נשוא האישום (וכן מבנה נשוא אישום נוסף, בו הודה במסגרת אותו הליך).

4. לאחר שהמערער לא קיים את גזר הדין ולא הרס את המבנה, הוגש נגדו ביום 3.9.2004 כתב אישום נוסף (ת"פ 20662/04) בגין אי קיום צו בית משפט (סעיפים 205 ו- 210 לחוק התכנון והבניה). המערער

הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו והורשע באלה. ביום 10.11.2005 גזר בית המשפט את דינו למאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים, הפעלת התחייבות שנחתמה בגדרי ההליך הקודם, קנס בסך של 3,000 ₪ וחתימה על התחייבות נוספת. לגבי הריסת המבנה נשוא כתב האישום, הוארך המועד לביצועו למשך 8 חודשים מיום מתן גזר הדין.

יוער, כי על גזר דין זה הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת (ע"פ 1488/05), אולם אין עניינו של הערעור במבנה נושא ענייננו אלא ברכיב אחר מתוך גזר הדין (מכולה ובורות סיד מבטון, אותם נצטווה המערער להרוס גם כן).

5. אין חולק כי המערער לא ביצע את שנצטווה על ידי בית המשפט וכי עד למועד זה צו ההריסה לא בוצע. לפיכך הוגש כתב אישום נוסף, זה כתב האישום נושא ההליך בערכאה קמא.

6. בהליך נושא הערעור נטען כי החל מתאריך 10.7.2006 לא קיים המערער את צו בית המשפט המורה לו להרוס את הבנייה הבלתי חוקית שבנה, וכי הוא ממשיך להשתמש במקרקעין למגוריו (עבירות לפי סעי' 210 לחוק התכנון והבניה ולפי סעי' 204(א) ו 208 לחוק. המערער הודה בעבירות שיוחסו לו ביום 20.11.14 ובית המשפט קמא הרשיעו על פי הודאתו.

7. בהמשך, בסמוך למועד הטיעונים לעונש, החליף המערער ייצוג משפטי והגיש בקשה לחזור בו מהודאתו. בבקשתו טען כי הוא נעדר השכלה משפטית או אחרת, והודאתו הינה תוצאה של נסיבות שלא היו בשליטתו, לרבות אי הבנת כתב האישום והשלכותיו ומתן הודאה באמצעות ב"כ ללא הכנה מראש. על כן, הודאתו נבעה מטעות, מלחץ ומהעדר הבנה.

המערער טען כי בידו ראיות להוכחת חפותו, נוכח העובדה כי הוא אינו הבעלים של המקרקעין ולפיכך יש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו. לדבריו, לא ניתנה לו הזדמנות לנהל משפט הוגן להוכיח חפותו.

8. בהחלטתו מיום 26.9.14 דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער לחזור בו מהודאתו. בית המשפט הפנה להליכים הקודמים שנוהלו בעניינו של המערער (כמפורט בהרחבה לעיל), הפנה להלכה הפסוקה לעניין המקרים בהם תתקבל בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו, וקבע כי מקרה זה אינו נמנה עליהם. הודאת המערער, אשר ניתנה כשנתיים טרם הגשת הבקשה לחזרה ממנה, ניתנה שעה שהמערער שנכח בדיון, היה מיוצג, כתב האישום הוקרא לו והוסבר לו והוא הודה בעובדותיו. טענת המערער כיום כי הוא אינו הבעלים של המבנה ואינו מחזיק בו, ולפיכך אינו יכול לבצע את צו ההריסה, עומדת בסתירה להליכים הקודמים שנוהלו ואין מקומה במסגרת ההליך. ככל שלטענתו קיימים לו טעמים להארכת מועד לביצוע הצו, היה עליו להגיש בקשה מתאימה במועד המתאים. בית המשפט קבע כי מטרת הבקשה היא הארכת ההליך וסרבולו, כמו גם דחיית הקץ.

9. לאחר שדחה את הבקשה לחזרה מהודאה, גזר ביום 24.11.16 את דינו של המערער והטיל עליו את העונשים כפי שפורטו לעיל.

טיעוני הערעור

10. המערער טוען כי הודאתו באישום שיוחס לו, שניתנה באמצעות בא כוחו הקודם (עו"ד חורי), **נמסרה**

עמוד 2

בטעות. לטענתו, עו"ד חורי לא הקריא בפניו את כתב האישום ולא הסביר לו את תוכנו. זאת, בהתחשב בכך שטענותיה העובדתיות של המשיבה בכתב האישום, רחוקות מהמציאות.

11. לדבריו, בניגוד לאמור בכתב האישום, המערער אינו "הבעלים והמחזיק" במקרקעין (גוש 17393 חלקות 14-15 בכפר כנא). בהתאם לרישום בלשכת רישום המקרקעין, חלקה 14 הינה בבעלות המנוחים ג'ריס יעקב עודה וחנא עודה חנא בשיעור של 9/10, ובבעלות רשות הפיתוח בשיעור של 1/10. חלקה 15 רשומה בבעלות על שמות אנשים שונים.

12. בהתאם לסעיף 125 לחוק המקרקעין, תשכ"ט - 1969 הרישום בפנקסים מהווה ראייה לגבי תוכנם ולכן מתחייב זיכוי של המערער, לנוכח הצורך לקיים עקביות במדיניות משפטית בין רשויות.

13. המערער גר בקומת קרקע בבנין מגורים בחלקה 14 בלבד. בקומה א' וב' בבנין גרים ילדיו, והמערער אינו מחזיק בהם.

14. המערער אינו גר או משתמש בחלקים אחרים של המקרקעין בחלקות הנ"ל, למעט שטח מסחרי של 26 מ"ר. חלקה 15 מוחזקת על ידי אחיו של המערער (פתחי ומחמוד) וכן החלקים המערבי והצפוני של חלקה 14.

15. המערער מוסיף וטוען, כי אביו קיבל יפוי כוח נוטריוני מהמנוחים הרשומים כיורשי הבעלים בחלקה 14 בלבד. תובענה שהגיש (ת"א (מח' נצרת) 14375-06-14 עיזבון המנוח עואד מוחמד ז"ל נ' עזב' המנוחה מרים יעקב עיסא ואח') נמחקה על ידי בית המשפט בפסק דין מיום 27.12.2015, נוכח אי קיום הוראות בדבר המצאת צווי ירושה לבעלי החלקה המנוחים. היינו, לא ניתן לקבוע כלל ועיקר כי המערער הינו בעלים בחלקה.

16. פסקי הדין הקודמים שניתנו בעניינו חייבו את המערער לחתום על התחייבות כספית לצורך הריסת המבנה שנבנה ללא היתר, והמערער לא הבין שהינו מצווה גם להרוס את המבנה. הוא סבר לתומו שהיעדר הריסה מחויב בתשלום כספי, ולא הבין שהינו מפר צו שיפוטי. זאת, כאשר גזרי הדין הקודמים הוטלו במסגרת עסקאות טיעון, בהסכמה עם המשיבה לעניין הארכות מועד הריסה.

17. תקנות התכנון והבנייה (סדרי דין בבקשה לפי סע' 207 לחוק) תשס"ט - 2008 אינן חלות בעניינו, והן מנוגדות להסכמות שהושגו עם המשיבה.

18. עד קבלת כתב האישום, המערער לא ידע שטרם הושג היתר בנייה. המערער לא הוזמן לחקירה ולא קיבל בקשה של הוועדה המקומית להביע עמדתו בפניה לפני הגשת כתב אישום. אילו פעלה המשיבה כדין, המערער היה יכול למנוע את הגשת כתב אישום ולהימנע מהטלת הסנקציה הפלילית.

19. עוד טען המערער, כי חלה מניעות מפני רישוי המבנה בנסיבות הקיימות בקרקע, נוכח מעורבות גורם שלישי ובניה בגבולות הטעונים לגיטימציה ועריכת תכניות מפורטות, אשר ברור כי המערער אינו אחראי להם. בנסיבות האלה, נבצר מהמערער לבצע הריסה בשטח הבנין או לערוך התאמות למבנה, משום שהבנייה

צמודה מאד לבנייני מגורים אחרים וכל נזק שייגרם לאלה עלול להוביל לסכסוך קשה.

20. המשיבה נקטה במדיניות אכיפה לא שוויונית בכך שאינה אוכפת את דיני התכנון והבנייה על אחרים ונמנעת מהגשת כתבי אישום נגדם מטעמים זרים, דבר המטיל על המערער נטל כבד שאינו יכול לשאת לבד.

21. על המשיבה הייתה חובה לצרף נסח רישום מלשכת המקרקעין, בכל מקום בו טענה שהמערער הוא בעלים במקרקעין אודותיהם מיוחסת עבירה על חוקי התכנון והבנייה.

22. בית המשפט קמא טעה בכך שדחה את הבקשה להתיר למערער לחזור בו מהודאתו, שביסס החלטתו על סמך גזרי דין קודמים והפרשנות שנתן להם, שקבע כי לא מתקיימות הנסיבות החריגות המצדיקות חזרה מהודאה, שקבע כי לטענות המערער כי אינו הבעלים של המבנה אלא ילדיו מתגוררים בו אין מקום במסגרת ההליך ושקבע כי מטרת הבקשה לחזרה מהודאה היא לעכב ולהאריך את ההליכים. בדיון הוסיף וציין כי מן הדין להשיב את התיק לבית המשפט קמא, על מנת לצרף שם בעלי דין נוספים המחזיקים אף הם במקרקעין.

23. באשר לגזר הדין - טעה בית המשפט קמא בכך שקבע כי העבירה שעבר המערער היא חמורה, שקבע כי קיימת פגיעה בערכים חברתיים של בניה ללא היתר לצורך החמרה בדין, בכך שקבע כי הפרת הצו השיפוטי היא עבירה נמשכת ושהעדיף את אינטרס הציבור על פני אינטרס המערער.

24. קביעת הרף המינימאלי ל - 40,000 ₪ הינה מחמירה. נימוקי בית המשפט קמא להטלת עונש בתוך מתחם הענישה מצדיקים הפחתת מתחם העונש או לחילופין סטייה מהמתחם לקולה. בית המשפט קמא שגה בכך שלא התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער לטובתו. המערער פנסיונר שאינו עובד ומצבו הכלכלי קשה.

טענות המשיבה

25. ההלכה קובעת כי רק בנסיבות חריגות ומיוחדות ניתן להתיר חזרה מהודאה. כאשר הטענות הן לנסיבות ועובדות שמצדיקות חזרה מהודאה, נטל ההוכחה הוא על המערער, וזה לא הצליח להרימו.

26. באשר למבחן הראשון שמצדיק חזרה מהודאה - הפגיעה ברצונו החופשי - המערער רק טען בעלמא בבית המשפט קמא ובהודעת הערעור כי לא הקריאו לו את כתב האישום ושלא הבין במה הודה. הוא לא הבהיר כיצד פרוטוקול בית המשפט קמא מפרט מפורשות כי כתב האישום הוקרא לנאשם עצמו, והוא שהשיב לכתב האישום אחרי שהוסבר לו תוכנו. כן לא פירט כיצד בנוסף לכך, גם סנגורו הוסיף הסבר בעניין.

27. לא ניתן לטעון בעלמא כנגד עו"ד חורי או כנגד הליך מהיר לכאורה בבית המשפט קמא, מבלי שהתבקשה תגובה של עו"ד חורי או שהוגשה בקשה לתיקון הפרוטוקול, ומבלי שהמערער עצמו פירט את טענותיו.

28. גם במבחן המניע לחזרה מהודאה לא עמד המערער. מתוך טענות המערער בפני בית המשפט קמא ובנימוקים לעונש, עולה כי ב"כ המערער בדק עם בעלי מקצוע האם ניתן להכשיר את העבירות נשוא כתב האישום והתברר שמדובר בהליך ארוך וקשה, ניתן ללמוד כי הסיבה לניסיון לחזור מההודאה היא ניסיון

לדחיית הקץ, ולא סברה כי המערער אינו אשם.

29. כנגד המערער הוגש כתב אישום ב - 10.1998, בגין בנייה שבוצעה לפני 18 שנים. המערער הודה בבניית התוספות, ובמהלך ההליכים אף הגיש בקשה להכשרת הבנייה והוא שחתום עליה. לאחר שהפר את צו בית המשפט והועמד על כך לדין ב - 2004, לא כפר המערער בצו ההריסה שניתן כנגדו, אלא הגיע להסדר טיעון במסגרת הענישה ולהארכת הצו, על מנת שיוכל להשיג היתר בנייה. המערער אכן פעל להשגת היתר בנייה, והוא רשום בבקשה כבעל הזכויות במקרקעין.

30. לפיכך, צדק בית המשפט קמא בכך שדחה את הבקשה לחזרה מהודאה, שהתבססה רק על הטענה כי אם יותר לו לחזור בו מההודאה אזי יוכל להוכיח כי אינו בעל המקרקעין.

31. הטענות לאכיפה סלקטיבית לא פורטו ולא הוכחו.

32. הטענה שאם יותר למערער לחזור בו מהודאתו אזי יוכל להוכיח שלא קיים את הצו בעיניים של צדדי ג', לא התקבלה בפסיקה. יתרה מכך, לא הוצגה בעניין זה כל ראיה ולא הוצגה תביעה על מנת לכפות על השותפים לסייע לקיים את הצו. כמו כן, לא הוצגה ראיה שהמערער הגיע עם כלים על מנת לבצע הריסה אולם הוכשל ע"י מישור.

33. באשר לעונש, נוכח עבירה של הפרת צו שיפוטי משך שנים כה רבות, היה על המשיבה לעתור למאסר בפועל. בית המשפט הטיל על המערער קנס שבתחתית מתחם הענישה.

דין והכרעה

34. לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי טענותיהם, דעתי היא כי דין הערעור להידחות.

35. ליבת טענת המערער מתייחסת להחלטת בית המשפט קמא שלא להתיר לו לחזור בו מהודאתו. כידוע, נאשם יכול לחזור בו מהודאתו ככל שתינתן לכך רשות בית המשפט וזאת מנימוקים מיוחדים שיירשמו (סע' 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982). אולם, הלכה היא כי רשות זו תינתן אך במקרים חריגים, בהם קיים חשש ממשי שההודאה לא נעשתה מתוך הבנה ורצון אמיתי (ראה למשל ע"פ 10518/06 **בטאט מירון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו מיום 29.3.2007)).

סוגיית חזרה מהודאה נבחנה רבות בפסיקה. המבחן המהותי לפיו תוכרע הבקשה הינו "מבחן המניע", קרי הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו - האם מדובר ברצון כן ואמיתי להוכחת החפות או שמדובר בפעולה טקטית להשגת רווח דיוני משפטי (ראה רע"פ 445/16 **יובל זקן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (מיום 20.1.2016)). בהקשר זה אף נבחן עיתוי הגשת הבקשה ("מבחן העיתוי"), אך זה מבחן עזר בלבד (ראה שם).

36. בית המשפט קמא בחן את הבקשה בראי הפסיקה, ומצא כי ראוי לה להידחות בהיותה מיועדת אך לדחיית הקץ ולסרבול ההליך. סבורני כי בדין קבע בית המשפט קמא כך, ובקביעה זו לא נפלה שגגה כלשהי.

37. כזכור, טענת המערער בהקשר זה הינה כי הודה באמצעות בא כוחו מחמת טעות ואי הבנה של המצב

המשפטי לאשורו. מצבם הנכון של הדברים, כך לטענתו, היו כי הוא עצמו אינו הבעלים של המקרקעין ולפיכך לא ניתן להרשיעו בעבירות שיוחסו לו.

38. ראשית, אפילו ביסוד ההודאה מצויה טעות משפטית כלשהי (ולא מצאתי כי כך הם פני הדברים), אזי את טענת המערער כי הודה תחת לחץ ובאמצעות בא כוחו הקודם ללא שיקול דעת, יש לדחות. המערער היה מיוצג בהליך בבית המשפט קמא בעת ההודאה. עיון בפרוטוקול מעלה כי בית המשפט קמא לא הסתפק בדברי ב"כ המערער בלבד, אלא ציין כי כתב האישום הוקרא למערער והוסבר לו תוכנו, והודאתו נרשמה מפיו. לאחר מכן מוסיף בא כוחו (דאז) ומציין שוב כי קרא את כתב האישום באזני המערער והסביר לו את תוכנו, וכי המערער מודה בכל העובדות המפורטות בו.

בא כוחו הנוכחי של המערער מציין כי הדבר אינו כפי שנרשם, אולם את עמדת בא כוחו הקודם בסוגיה זו לא הביא. הטענה לגופה נטענה בעלמא, ללא התייחסות לאמור בפרוטוקול ולדברי המערער בעצמו, ודינה על כן להידחות.

39. שנית, עניינו של הצו השיפוטי שניתן כנגד המערער אינו זר לו. מדובר בהליך שלישי בעניינה של הבנייה מושא הצו. כמפורט לעיל, כתב אישום ראשון הוגש כנגד המערער עוד ביום 30.5.1999. בהליך שם הורשע בביצוע עבודות ושימוש הטעונים היתר ללא היתר, תוך שבעובדות כתב האישום צוין כי היה בתאריך ה"ל" בעל המקרקעין, המשתמש בפועל במקרקעין, מבצע העבודות, האחראי לעבודות ומי שהיה עליו להשיג היתר". כבר בהליך דאז היה המערער מיוצג, הודה בכתב האישום וביקש לצרפו לאישום נוסף. מפי בא כוחו נרשמו דברים אלה במסגרת הטיעונים לעונש "**אנו נבקש לקבוע את מועד כניסת התוקף של הצווים ל 18 חודש מהיום לעניין תיק 1810/00 ככל שהקרקע הנו על שם אבי הנאשם ואנשים אחרים ואני מסדיר את נושא הבעלות מדובר בתוספת לבית המגורים...**". היינו סוגיית רישום הבעלות על הקשיים הכרוכים בכך הייתה ידועה כבר אז ואין בדברי המערער כעת בדבר הרישום משום חידוש על הנטען. ממילא לא טען דבר בכל הנוגע להיותו מי שהשתמש במקרקעין, מי שביצע את העבודות ומי שהאחריות על ביצוען, לרבות החובה להשיג היתר הייתה עליו.

40. כאמור, ביום 3.8.2004 הוגש כנגד המערער כתב אישום נוסף, בגין אי קיום צו בית המשפט להריסת המבנה (ובניה נוספת שיוחסה לו). גם בעובדות כתב האישום זה הודה המערער, במסגרת הסדר טיעון שכרת עם המשיבה. בטיעוניו לעונש ביקש להאריך (פעם נוספת) את המועד לביצוע צו ההריסה. המערער הסביר (שם) כי הגיש בקשה להיתר בעבר אך זו נדחתה, ולפיכך פנה לגוף מקצועי לצורך הגשת תכנית מפורטת. עוד הוסיף, כי רשות הפיתוח חתמה על הסכמה לתוכנית בשם הבעלים. בגזר דינו (דאז) ציין בית המשפט קמא, כי בהליך הראשון נעתר לבקשת המערער לעניין מועד כניסתו של צו ההריסה לתוקף והעמיד אותו על 18 חודשים. אולם, חרף חלוף המועד ועוד מספר שנים מאז, המבנה עוד עמד על תילו ולא הוצא לו היתר. עוד מציין בית המשפט קמא, כי אף שההליכים בתיק מתנהלים מעל שנה, הרי שהנאשם (שם) הציג תכנית מוצעת לשינוי המצב עם חותמת של הוועדה מחוזית מיום 26.10.05, כאשר התזמון על פניו נראה כקשור למועד הדיון בתיק (שהתקיים ביום 10.11.2005). עוד ציין, כי "**קשה שלא להתרשם שמדובר יותר בכיסוי של עלה תאנה מאשר בניסיון כן ואמיתי לתקן את המצב בדיעבד באמצעות הליכי תכנון שהיה עליו לנקוט עוד מאז 1.01 מועד מתן גזר הדין בתיק המקורי**". חרף האמור, הוסיף בית המשפט והאריך את המועד להריסת התוספת ל - 8 חודשים.

המערער הגיש ערעור על רכיב אחר של פסק הדין (סילוק מכולה והריסת בורות סיד).

41. גם בעבירות נושא תיק זה הודה המערער והורשע.

42. בהתחשב בהליכים שננקטו בנוגע לבניה נשוא צו ההריסה, בצדק קבע בית המשפט קמא כי אין לטענות המערער לפיהן הוא אינו הבעלים של המבנה והמחזיק בו מקום בהליך שלפניו, שעניינו אי קיום צו שיפוטי להריסתם של אלה. טענות אלה, ככל שהיה בהן ממש, היה על המערער להשמיע בהליך הראשון, שם לא ציין מי מהן ובחר דווקא להודות במעשים. יתרה מכך, הוא אף העיד כי הגיש בקשה להיתר שהבעלים כבר חתם עליה, וכי בדעתו להסדיר את סוגיית הבעלות. גם במהלך ניהול ההליך הנוסף לא השמיע המערער מאום בעניין זה, ואף לכך לא מצא ליתן הסבר. טענתו היום עומדת בסתירה להודאתו ולמעשיו בהליכים הקודמים ומבקשת למעשה לאיין אותם, ולכך אין לשעות. ממילא, אין לפני טענה כי לא הוא שבנה והשתמש ללא היתר, או לא זה שהיה אחראי לבנייה ואחראי לקבלת ההיתר. בנסיבות אלה אף נכונה בעיני קביעתו של בית המשפט קמא, כי כל מטרתה של הבקשה להאריך ולסרב את ההליכים בתיק ולדחות את הקץ.

על כן, בצדק נדחתה בקשת המערער לחזור בו מהודאתו, ואין שגגה כלשהי בהחלטתו זו של בית המשפט.

43. גם לעניין העונש שנקבע אין כל עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא. כידוע, הלכה היא כי על דרך הכלל ערכאת הערעור לא תתערב במידת העונש שפסקה הערכאה הדיונית, אלא אם זו נכשלה בטעות או חרגה באופן קיצוני ממידת העונש המוטל בנסיבות דומות (ראה למשל רע"פ 3401/11 מוחמד שלאעטה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו מיום 10.1.2012)). בעניין שלפניו, לא זו בלבד שפסיקתו של בית המשפט קמא לא החמירה עם המערער, אלא שאף הקלה עמו במידה רבה.

44. המערער מפר צו שיפוטי שניתן עוד ביום 21.1.2001, היינו נכון למועד מתן גזר דינו של בית המשפט קמא למעלה מ- 16 שנים. מדובר בבניה בהיקף נרחב של 230 מ"ר ללא היתר.

במהלך התקופה הורשע כבר המערער באי ביצוע הצו בשנת 2005, אולם כל אלה לא הביאו אותו לכבד את הצו ולקיימו.

עבירות בתחום התכנון והבניה הוכרו זה מכבר על ידי בית המשפט כ"מכת מדינה". משנה חומרה יש לייחס לעבירות של הפרת צווים שיפוטיים בתחום התכנון והבניה, ואף מן הראוי להטיל בגינם עונשי מאסר בפועל של ממש (ראה רע"פ 11920/04 נאסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו מיום 26.03.2007)). בנסיבות העניין אין כל מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט, אשר אף הקל במידה רבה עם המערער, וכן תוך התחשבות במערער חילק את הקנס לשיעורים רבים כדי לאפשר לו לשלם כנדרש. גם יתר רכיבי גזר הדין בדמות מאסר מותנה מתון וחייב המערער בחתימה על התחייבות כספית מתונה אף היא, הינם ראויים, מידתיים ואין כל מקום להתערב בהם.

על יסוד כל האמור לעיל, הערעור נדחה על כל חלקיו.

ניתן היום, ו' סיוון תשע"ז, 31 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

